

หน้ากาก

บทที่ 11

ระริน มองพี่ชายอย่างกังวล รหัทเจียบขริมมาหลายวันแล้ว ที่เคยเล่นกับหลานส่งเสียงหัวเราะห้าวๆ ลั่นบ้าน หลายวันมานี้ ชายหนุ่มเพียงแต่อุ้มร่างกระจอยร้อยไว้เจียบๆ ในยามที่น้องหลิวเข้าบ้านเบียดอยู่ใกล้ๆ บางครั้งก็ใจลอยราวกับมองไม่เห็นขึ้นมาเฉยๆ ในวันนี้เขาหิบบวดเหล้าออกมานั่งจมอยู่ในเก้าอี้ ดื่มอยู่คนเดียว เจียบๆ ที่ระเบียงบ้าน ไม่เปิดไฟและไม่สนใจว่า ผุงยุงหิวโหยจะมารวมวงดื่มด้วยหรือไม่

หญิงสาวถือพัดลมออกมาเสียบปลั๊กเปิดให้ ก่อนจะเดินมานั่งด้วย “วันนี้เป็นอะไรไปคะพี่ระ นิ่งทานเหล้าคิดอะไรคนเดียว ”

“เปล่า ” เขาสั้นหน้า “น้องหลิวหลับแล้วหรือ ”

“เพิ่งหลับค่ะ ” เธอตอบ “พี่ระคิดอะไรอยู่คะ ”

“คิดถึงแม่ ” เขาตอบ

น้องสาวเจียบไป นึกเดาว่าพี่ชายคิดถึงแม่ในแง่ไหน คิดถึงแบบลูกที่คิดถึงมารดาที่จากไป หรือคิดแค้นเคืองคนที่เขาโทษว่าเป็นคนบัญชาให้มีการวางเพลิง หรือว่ากำลังโทษตัวเองที่เป็นคนขับรถไปส่งแม่ให้ไปพบกับความตายอย่างที่เขาโทษมาตลอด

...พี่ไม่หาพาแม่ไปเลย... พี่ส่งแม่ไปตาย... ในครั้งนั้นเขาคำครวญด้วยน้ำตาของลูกผู้ชายที่ไม่เคยจะร้องไห้มาก่อน

“แม่ไปสบายแล้วนา พี่ระ ” เธอปลอบด้วยคำพูดที่เคยพูดมาก่อนแล้วหลายครั้ง

“คนเราพอตายแล้วสบายแน่หรือ ” ชายหนุ่มรำพึง ไบหน้าในความมืดสลัวหม่นมัว ทว่าประกายดาวาบวับโศกศัลย์

“รินคิดว่าแล้วแต่คนนะคะ แต่รินแน่ใจว่าแม่สบาย แม่ให้อภัยคนเสมอ ไม่ติดอยู่กับความทุกข์ พอตายแล้วแม่ต้องหาทางสงบสุขพบแน่นอน ”

“ถ้าพี่ตาย คงพบแต่ไฟนรกเผาผลาญละซี ”

“พี่ระต้องหัดให้อภัยตัวเองก่อนซีคะ ” เธอสั่งสอน “แล้วก็ให้อภัยคนอื่นด้วย โกรธเคืองไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร ทำให้จิตใจเราขุ่นมัวเปล่าๆ ”

ชายหนุ่มนิ่ง ผสมเครื่องดื่มลงในแก้วที่เหลือแต่น้ำแข็งสองสามก้อน ระรินถามว่า “วันนี้เป็นยังไงถึงนั่งกินเหล้า แล้วที่รินบอกว่าพี่ไปโทรมาตั้งหลายครั้ง พี่ระโทรกลับไปแล้วหรือยัง ”

“ยัง ” เขาตอบสั้น

“มีอะไรกันหรือคะ งอนอะไรกันอีก ”

“เปล่า ”

“พี่ระมีปัญหาเรื่องงานหรือคะ ”

“ไม่มี ” เขาตอบ พอเห็นสีหน้าของน้องสาวก็พูดต่อไปว่า “นายตั้งบริษัทใหม่ใส่ชื่อพี่เป็นหุ้นส่วนใหญ่ ให้ตำแหน่งผู้บริหาร แต่ความจริงก็ของนายนั่นแหละ บอกว่าอีกหน่อยจะยกให้พี่เป็นเจ้าของกับปองคนละครึ่ง ”

“ยกให้พี่จริงๆ หรือคะ ”

“ก็คงจะต้องทำงานผ่อนใช้หนี้กระมัง ”

“ก็ดีแล้วนี่คะ พี่ปองทำงานเก่ง คงจะใช้หนี้ได้ไม่ยาก ”

ชายหนุ่มมองหน้าน้องสาว ก่อนจะค่อยๆ เล้าออกมาว่า เงื่อนไขที่ถูกตั้งขึ้นเบื้องหลังคืออะไร

ระรินนิ่งฟัง “แล้วปัญหาคืออะไรคะ ”

ชายหนุ่มสั้นหน้าอย่างอับจนคำตอบ

ระรินมองพี่ชายอย่างพินิจพิจารณา “พี่ระเกลียดผู้หญิงคนนั้นหรือเปล่า ผินใจใหม่ที่ต้องไปพบ ”

ไม่มีคำตอบอีกตามเคย...

ชายหนุ่มพาตัวเองมานั่งเฝ้าอยู่ที่ริมหน้าต่างร้านอาหารใกล้อาคารใหญ่ซึ่งเป็นที่พักของทัตทยาอย่างไว้ใจจุดหมายที่แน่นอน นับตั้งแต่ว่าทัตทยาเป็นใคร การเข้าถึงตัวเธอกลับกลายเป็นความยากลำบากใจทั้งที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บปวดที่ผู้หญิงที่เขารู้สึกถูกตาต้องใจกลับกลายเป็นลูกของศัตรู ทั้งเธอยังมีเจ้าของแล้วอีกด้วย...

จาริตเป็นศัตรูทางการค้าของชรัมภ์ชนิดที่หากฝ่ายนั้นล้มลง ชรัมภ์ก็จะกอบโกยผลประโยชน์เข้าหาตัวได้เต็มที่ แต่การทำให้จาริตล้มไม่ใช่เรื่องง่ายเลย หนุ่มใหญ่นั้นคล้ายจะโลดลี้วไปข้างหน้ากับความสำเร็จในทุกๆ งานที่เขาจับราวกับได้รับพรวิเศษ ไม่มีเวลาหันมามองคนที่คอยจ้องจะทำร้ายเขาเสียด้วยซ้ำไป

มีแต่ชรัมภ์ที่คอยตามลอบจะทำร้ายอยู่ข้างหลัง

รหัท ถามตัวเองว่า อะไรทำให้เขายินยอมก้าวตามบทบาทที่ชรัมภ์วางให้ ผลประโยชน์หรือ เปล่าเลย แต่มันคืออะไรกันเล่า เขาเพิ่งมาทำงานกับชรัมภ์ไม่นานตามคำเกลี้ยกล่อมของปองทองเมื่อเขาผิตหวงจากงานเก่า ไม่นานพอจะผูกพันจงรักภักดี แต่ก็ไม่เร็วเกินกว่าจะไม่สังเกตเห็นความร้อยเล่ห์ที่น่าเตี้ยตจันท์ “การค้าก็แบบนี้” ชรัมภ์พูดตรงๆ “ถ้าอยากจะเป็นนักบุญก็เข้าวัดไป อย่ามายืนให้เกะกะแถวนี้”

เขาเกิดความกระหายที่จะเรียนรู้แง่มุมใหม่ของการทำงาน ดังนั้นจึงทุ่มเททำงานและก็ทำให้ชรัมภ์พอใจมาตลอด

แต่งงานใหม่ที่ได้รับมอบหมายเป็นพิเศษครั้งล่าสุดนี้ เป็นเรื่องใหม่ที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกผิตแปลก ...เข้าไปถึงผู้หญิงของศัตรูเพื่อที่จะซึมซับรับรู้ความลับทั้งหลาย... เขารู้สึกเหมือนกำลังเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของตนเอง แต่ก็ยังเดินไปข้างหน้าตามครรลองที่เจ้านายบงการ

เพราะทัตทยา.....

รหัทเคยตั้งใจจะหันหน้าหนี ตัดเธอออกไปจากชีวิต แต่เขาก็ไม่อาจทำได้ เขารู้สึกสูญเสียจนต้องหันกลับมาอีกครั้ง...

บางทีการได้เห็นเธอคงคู่จาริต อาจจะช่วยผลักดันให้เขาชิงช้าเธอมากขึ้นก็ได้ เขาหวังจะมีความคิดและแรงจูงใจที่จะทำงานที่ชรัมภ์มอบหมายได้สมบทบาทกว่าที่เป็นอยู่

ใครคนหนึ่งเฝ้ามองชายหนุ่มจากมุมหนึ่งของห้องอาหาร พอแน่ใจก็ลุกขึ้นเดินมายืนยิ้มอยู่ใกล้ๆ

“ สวัสดีครับ จำผมได้ไหม ”

รหัทหันมามองอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มตรงหน้าร่างสูงใหญ่สมส่วน ใบหน้าหล่อเหลาคมสัน รอยยิ้มทำให้ดวงตาสวยเกินชายเป็นประกายแพรวพราว

สีหน้าของรหัททำให้อีกฝ่ายรีบเฉลยว่า “ ผมเจอคุณในงานราตรีหน้ากากยังไงล่ะครับ คุณเป็นคนโชคดีได้เต็นรำ แต่คุณมอบสิทธิ์นั้นให้ผม ”

“ อ้อ ” ชายหนุ่มอุทาน ลุกขึ้นยืน ยื่นมือออกไปจับเข่าทัตทยาอีกฝ่าย “ สบายดีหรือครับ ยังไงถึงมาเจอกันที่นี่ได้ ”

“ ผมอยู่แถวนี้ ในตึกนั้นไงครับ ” เมฆซี่มือออกไป

รหัท แปลกใจอย่างยิ่ง “ หรือครับ อยู่มานานเท่าไรแล้ว ”

“ เพิ่งย้ายเข้ามาเป็นเดือนแรก ”

“ ช่างบังเอิญจริงๆ ” เขาเพิ่มพาลวางท่าทำเชยชวนให้อีกฝ่ายนั่งลง อยากรู้เหลือเกินว่าเมฆเคยพบทัตทยาหรือเปล่า แต่ยังไม่ทันจะตั้งคำถาม เมฆก็พูดออกมาเองว่า

“ ผมตามคนสวยมาครับ ”

“ อะไรนะฮะ ”

“ สาวที่ผมเต็นรำด้วยคือนั่นไง เธอพักที่นี่ ”

“จริงหรือครับ แล้วคุณรู้ได้อย่างไร ”

เมษยัมแพรวพราว “ก็ต้องใช้ความพยายามหน่อยซิครับ ”

“ไม่กลัวเจอลูกของหรือ ”

“ไม่กลัว ” เมษหัวเราะ สีหน้าเรีงรีบอกให้รู้ว่าเขาไม่มีอุปนิสัยหวาดระแวงสิ่งใดนอกจากมองเห็นแต่ความหฤหรรษ์

“ของแบบนี้ใครดีใครได้ แฟนเธอมีผู้หญิงอื่นที่สาวกว่าสวยกว่าไม่แน่นะครับ โชคดีอาจจะเป็นของผมก็ได้ ”

“ผมไม่ชอบยุ่งกับคนที่มีแฟนแล้ว ไม่อยากเสียเวลาเปล่า ”
รหัทพุดขิมๆ

“ดีแล้วครับ อย่าเอาอย่างผมเลย ผมเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี”
เมษหัวเราะร่วน

แม้รหัทไม่ช่างพุดคุยและมักจะเป็นคนถ้ามและฟัง เมษก็พอใจกับการได้สนิทกับมิตรใหม่ผู้นี้อย่างยิ่ง ก่อนจะแยกกัน เมษออกปากชวนชายหนุ่มให้ลองแวะมาที่ร้านอาหารที่เขาดูแลอยู่ แล้วก็ต้องแปลกใจที่รหัทมาปรากฏตัวในคืนเดียวกันนั่นเอง เมษเอาใจมิตรใหม่ด้วยการเรียกให้นักร้องสาวสวยมานั่งคุยเป็นเพื่อน กุหลาบยัดที่นั่งข้างชายหนุ่มด้วยความเต็มอกเต็มใจ

“พี่เป็นเพื่อนพี่เมษมานานแค่ไหนแล้วคะ ” เธอถาม

รหัทตอบว่า “วันนี้เป็นวันที่สองครับ ”

“อ้าว หรือคะ แหม ท่าทางพี่เมษยังกับซี้กับพี่มานาน ”

“เมษเข้ากับคนง่าย ” รหัทพุดขิมๆ ดวงตาก็มองคนที่ถูกพุดถึงซึ่งแยกตัวไปนั่งคุยกับแขกที่โต๊ะอื่น สะท้อนวาวๆ

“พี่เมษเคยเป็นนายแบบแล้วก็ถ่ายโฆษณามาก่อน เนี่ยถ้าตอนนั้นไม่มาแล้วต่อผู้จัดการจนพินหลุดละก็ ตอนนี้อาจจะเป็นดาราดังไปแล้วก็ได้ ”

“อะไร หน้าตาปรับแขกแบบนี้รู้จักต่อคนด้วยหรือ ”

“โห พี่ไม่เคยเห็นเวลาพี่เมษมา ” หญิงสาวสายหน้า
พลางหัวเราะ

“เมียบ่อยหรือครับ ”

“ไม่บ่อยหรอกพี่ พี่เมษกินเหล้าเก่ง ตั้งแต่เกิดเรื่องตอนนั้นแล้วก็กินน้อยลง ควบคุมตัวเองมากขึ้นเยอะ ไม่อย่างนั้นเสียคงไม่ไว้ใจให้มาคุมที่นี่หรอก ”

พุดพลางเธอก็ผสมเหล้าให้อย่างคล่องแคล่ว รหัทมองมือกร้านที่มีเล็บยาวสีทึบแซมกากเพชรแวววาว แล้วก็นึกถึงมือเรียว สะอาด สะอ้านที่เลื่อนโกนผมและน้ำตาลให้ในวันก่อน ใบหน้าอ่อนที่มีเพียงเครื่องสำอางจางๆ ช่างผิดกับสาวสวยคมจัดคนนี้นักหนา ชีวิตของคนเราช่างแตกต่าง ทัดทยา น่าจะมีอายุมากกว่า แต่ดูราวกับเป็นเด็กที่เก็บตัวอยู่ในโลกแคบๆ ความคิดความอ่านในการมองผู้คนคับแคบไปหมด ไม่สมกับที่เรียนอยู่ที่อเมริกาหลายปี

แต่เขาก็เฝ้านึกถึงเธออยู่อย่างนั้น ดวงตาซื่อๆ ที่มองเขาอย่างไม่เข้าใจตามมาหลอกหลอน แม้ในยามนอน ทำให้เขานอนหลับไม่สนิท เขาตื่นขึ้นแล้วบอกตัวเองว่าเขาต้องเกลียดเธอให้เหมือนกับที่เกลียดวาทิน.... ทัดทยาคงจะมีส่วนเสวยสุขจากการเผาไล่ที่ ก็เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของวาทินแท้ๆ

“พี่ก็กินเหล้าเก่งนะ ดูซิ ชงหายๆ ” แม่สาวตั้งข้อสังเกต

“ก็ชงอร่อยนี่ ” ชายหนุ่มพุดขิมๆ

สตรีสองคนที่เพิ่งจะเปิดประตูเข้ามา ตกเป็นเป้าสายตาแต่แรกเห็น รูปลักษณ์ที่ดูโดดเด่นสะดุดตาในแสงสลัวคล้ายแม่เหล็กดึงดูดความสนใจจากผู้คน ไม่เว้นรหัทซึ่งมีนักร้องสาวสวยนั่งเป็นเพื่อนคุยอยู่แล้ว เมษลุกจากโต๊ะ เดินไปต้อนรับทันที ท่าทางสนิทสนมทำให้ชายหนุ่มต้องมองอย่างสนใจ

“เพื่อนพี่เมษ ” กุหลาบหันมาบอก “สวยทั้งพี่ทั้งน้องเลย ”

“สวยกว่ากุหลาบไหม ” ชายหนุ่มถาม

“ โธ่ พี่ก็ กุหลาบจะไปสู่อะไรพี่ๆ เค้าได้ พี่หยงเป็นแฟนมหาเศรษฐี แฟนเค้ารวยเป็นพันๆ ล้านเชียวนะพี่ ”

“ จริงหรือ แล้วทำไมมหาเศรษฐีถึงได้ปล่อยให้สาวสวยมาเที่ยวกลางคืนแบบนี้ตามลำพัง ”

“ อ้าว คนเราก็ก็น่ามีเหตุผลบ้าง แฟนพี่หยงเค้ามีบ้านเดี่ยวเสียเมื่อไหร่ แล้วก็อายุมากกว่าแยะเลย วันๆ เเอาแต่ทำงาน ชีวิตมีแต่ความเครียดตามประสาคนรวย พี่หยงทนไม่ไหวก็เลยต้องแอบหนีเที่ยวบ้าง ”

หญิงสาวเงิบเสียงเมื่อเมษมองหาโต๊ะว่าง แล้วในที่สุดก็พาผู้มาใหม่เดินตรงเข้ามาหา รหัทขยับตัว ในระยะใกล้ ชายหนุ่มมองเห็นหญิงสาวทั้งสองเต็มตา หนึ่งในสองของสตรีสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้า งามเด่นโดยไม่ต้องอาศัยเครื่องสำอางมากมายอย่างกุหลาบ ชุดเสื้อกางเกงพอดีตัวตัดด้วยผ้าไหมสีอ่อน ผมยารวบสูงปล่อยทิ้งตัวตรงอยู่ข้างหลัง เผยให้เห็นใบหน้าคมที่ประกอบด้วยเครื่องหน้างดงามราวถูกบรรจงแต่งปั้น

กุหลาบพนมมือไหว้ ก่อนจะลุกจากไปเพื่อเตรียมตัวร้องเพลง รหัทลุกขึ้นยืนอย่างสุภาพ ขณะที่เมษแนะนำว่า

“ คุณระ นี่เพื่อนผมเอง คุณเหยากับคุณหยง สองศรีพี่น้องสุดฮ็อตของกรุงเทพ ”

“ ดูพูดเข้า ” เยาวดีตีแขนชายหนุ่มพลางหัวเราะ

“ ยินดีที่ได้รู้จักครับ ”

ชายหนุ่มทั้งสองรอให้สองสาวนั่งลงก่อนจึงนั่งตาม ยุพยงรักษาท่าทีมากกว่าพี่สาว แม้จะไม่มองตรงๆ แต่ก็รับรู้ด้วยความพอใจว่าชายหนุ่มได้จับตามองเธออย่างสนใจ

เมษจัดแจงสั่งเครื่องดื่มและของขบเคี้ยวให้หญิงสาวทั้งสองอย่างเอาอกเอาใจ ก่อนจะหันมา บอกสองสาวด้วยประโยคที่ทำให้รหัทต้องแปลกใจอีกครั้ง “ ผมพบคุณระในงานราตรีหน้ากาก เพราะคุณระผมก็เลยได้เดินรำกับทัตทยา ”

ขณะที่ชายหนุ่มแปลกใจกับสิ่งที่เมษพูด หญิงสาวทั้งสองก็มองเขาอย่างแปลกใจเช่นกัน

“ หรือคะ เรื่องมันเป็นยังไงกัน ” เยาวดีถามด้วยใบหน้าระบวยิ้ม

“ คุณระเขาเป็นเจ้าของบัตรที่ได้เดินรำ แต่เขายกให้ผม ”

สองสาวหันมามองอย่างกังขา รหัทจึงพูดว่า

“ ผมเดินรำไม่เป็นครับ ”

“ เมษก็เลยโชคดีไปเลย โห ไอ้เราลุ้นอยู่ตั้งนาน นึกว่าเมษจะเก่ง ที่แท้ต้องรอให้โชคช่วย ”

“ ลุ้นอะไรกันหรือครับ แค่เดินรำรอบเดียวผมไม่เห็นว่าจะพิเศษตรงไหน ”

“ อ้าว ถ้าคุณไม่อยากเดินรำกับทัตทยาแล้วซื้อบัตรทำไมล่ะคะ ” เยาวดีถาม

“ เหมาบัตรเบอร์ที่ทัตทยาเป็นปึกเลย ” เมษเสริมพลางทำมือประกอบ สองสาวทำตาโตอย่างทึ่ง

ยุพยงถามว่า “ หมดไปกี่หมื่นคะ ”

“ ผมแค่ต้องการช่วยการกุศลเท่านั้น ” เขาพูด ปรกาศตาระยับมองคู่สนทนาเต็มตา “ ไม่รู้ว่าคุณเดินเป็นใครเสียด้วยซ้ำ ”

“ คุณไม่สนใจทัตทยาเลยหรือ ” สาวงามตรงหน้าเขาถาม

“ ทำไมจะต้องสนใจด้วยล่ะครับ ”

ยุพยงยิ้มด้วยความรู้สึกสามใจ “ ดีจังเลย อย่างน้อยในบรรดาผู้ชายที่ฉันรู้จักก็มีคุณคนหนึ่งละที่ฉลาดกว่าใครๆ ”

“ อ้าวๆ อย่าแหวะผมสิครับ ผมทำตามหน้าที่นะ ” เมษไว้วาย

รหัทมองเพื่อนร่วมโต๊ะที่ละคนด้วยความแปลกใจ

ทำตามหน้าที่... หน้าที่อะไรกัน.....